

CAPITOLUL 1

Regele Fred cel Neînfricat

A fost odată ca niciodată o țărișoară numită Cornucopia, care de veacuri era condusă de un lung șir de regi cu părul bălai. Regele de pe vremea despre care scriu eu se numea Fred cel Neînfricat. Numele „cel Neînfricat“ și-l dăduse chiar el în dimineața încoronării sale, pe de-o parte fiindcă mergea bine cu „Fred“, dar și pentru că odată reușise să prindă și să omoare o viespe de unul singur, asta dacă nu-i socotim și pe cei cinci valeți și pe servitorul care avea în grijă încălțările regale.

La urcarea pe tron, regele Fred cel Neînfricat se bucură de o popularitate grozavă. Avea părul numai bucle aurii, o frumoasă mustață în furculiță și arăta minunat în pantalonii lui cei strâmți, tunică de catifea și cămașă cu volane, așa cum purtau cei bogați pe vremea aceea. Se zicea că Fred era mărinimos, le zâmbea tuturor celor îl zăreau și-i saluta făcându-le cu mâna, iar în portretele care îl înfățișau, trimise spre a fi atârinate în primăriile din tot regatul, arăta cum nu se poate mai chipeș. Locuitorii Cornucopiei erau tare încântați de noul lor rege și mulți gândeau că va ajunge încă mai priceput la slujba asta decât tatăl său, Richard cel Drept, care avea dinții cam strâmbi (deși pe vremea lui nimeni nu vorbea despre asta cu plăcere).

În taină, regele Fred constată cu ușurare că a domni peste Cornucopia era o treabă ușoară. Ba chiar țara părea

că se conduce de la sine. Mai toți locuitorii aveau mâncare din belșug, negustorii făceau bani cu nemiluita, iar sfetnicii lui Fred se îngrijeau de orice mică problemă ivită. Tot ce îi rămânea lui Fred de făcut era să le zâmbească larg supușilor de câte ori ieșea din caleașcă și să meargă la vânătoare de cinci ori pe săptămână, împreună cu cei doi buni prieteni ai lui, lordul Stupitu și lordul Clapon.

Și Stupitu, și Clapon aveau moșii întinse la țară, dar găseau că era mult mai ieftin și mai amuzant să locuiască la palat împreună cu regele, să-i mănânce bucatele, să-i vâneze cerbii și aibă grijă ca regele să nu se îndrăgostească prea tare de niciuna dintre frumoasele doamne de la curte. Nu doreau nicidecum să-l vadă pe Fred însurat, căci o regină le-ar fi stricat toată distracția. Într-o vreme, lui Fred păruse să-i fi căzut cu tronc domnița Eslanda, care era pe atât de oacheșă și de frumoasă pe cât era el de bălai și de chipeș, însă Stupitu l-a convins că oamenii n-o vor îndrăgi pe domniță ca regină, fiindcă era prea serioasă și studioasă. N-avea Fred de unde să știe că lordul Stupitu îi purta pică domniței. O ceruse cândva în căsătorie chiar *el*, și ea îl refuzase.

Lordul Stupitu era slăbănog, șiret și iute la minte. Amicul lui, Clapon cel rumen la față, era atât de masiv, că era nevoie de șase bărbați zdraveni ca să-l aburce pe enormul său cal roib. Și, chiar dacă nu era la fel de isteț ca Stupitu, tot îi mergea mintea mult mai iute decât regelui.

Amândoi lorzii erau foarte pricepuți să lingusească și se prefăceau mereu uimiți de cât era Fred de priceput la toate cele, de la călărie până la jocul cu bumbi. Dacă avea Stupitu un talent mai special, acela era darul de a-l convinge pe rege să facă ce îi venea lui, Stupitu, la socoteală; și dacă avea Clapon un talent mai special, atunci acela era darul de a-l convinge pe rege că nimeni pe lume nu îi este mai credincios decât cei doi prieteni ai lui.

Lui Fred, Stupitu și Clapon îi păreau băieți foarte cumsecade. Ei îl îndemneau să organizeze petreceri simandicoase, picnicuri sofisticate și banchete somptuoase, căci Cornucopia era faimoasă până mult dincolo de hotare pentru bucatele ei. Fiecare dintre orașele mai importante ale regatului era cunoscut pentru un alt fel de mâncare, și fiecare dintre aceste mâncăruri era cea mai bună din lume.

Capitala Cornucopiei, numită Ecleria, așezată în partea de sud a țării, era înconjurată de pogoane de livezi, de lanuri de grâne aurii, scânteietoare și de pajiști acoperite cu iarbă verde ca smaraldul, unde pășteau niște vaci albe ca spuma laptelui. Smântâna, făina și fructele produse de țăranii de aici erau vândute apoi excepționalilor cofetari din Ecleria, care făceau din ele tot felul de bunătăți.

Gândiți-vă, rogu-vă, la cea mai gustoasă prăjitură sau cei mai buni biscuiți pe care i-ați gustat vreodată. Ei bine, dați-mi voie să vă spun că patiserilor din Ecleria le-ar fi fost de-a dreptul rușine și să le servească. Dacă unui bărbat în toată firea nu i se umpleau ochii de lacrimi la fiecare îmbucătură, atunci prăjitura aceea era considerată nereușită și nu mai era făcută niciodată în Ecleria. Vitrinele brutăriilor din Ecleria gemeau de delicatese cum ar fi Vis de Fată, Leagăn de Zână și, cea mai cunoscută dintre toate, Gură de Rai, care era atât de nemaipomenit, de insuportabil de deliciosă, că era preparată doar la ocaziile cu totul speciale, și oricine o gusta izbucnea în exclamații de încântare. Regele Porfirio din țara vecină, Pluritania, îi și trimisese regelui Fred o scrisoare prin care îi oferea mâna oricăreia dintre fiicele lui, dorind în schimb doar să fie aprovizionat până la sfârșitul vieții cu Guri de Rai, dar Stupitu îl sfătuisese pe Fred să-i râdă în nas ambasadorului Pluritaniei.

— Fetele lui nu sunt nici pe departe așa de frumoase încât să le accepti în schimbul unor Guri de Rai, sire, spuse Stupitu.

La nord de Ecleria se întindeau alte și alte pășuni verzi și râuri limpezi și scânteietoare, unde se creșteau niște vaci negre ca smoala și fericiți porci rozalii. Aceste animale hrăneau alte două orașe, gemene, Untișoara și Jambonești, despărțite între ele printr-un pod din piatră arcuit peste râul cel mai de seamă al Cornucopiei, numit Fluma, pe care pluteau barje vopsite în culori vii, transportând bunuri dintr-un capăt al regatului în celălalt.

Orașul Untișoara era faimos pentru brânzeturile lui: uriașe roși albe, ghiulele îndesate, portocalii, calupuri mari de brânzeturi sfârmicioase cu vinișoare albăstrie și brânzici topite pentru copii, mai fine ca mătasea.

Jamboneștiul era apreciat pentru jambonul afumat și cel făcut cu miere la cuptor, pentru tablele de slănină, cărnații cu mirodenii, fripturile de vită care îți se topeau în gură și plăcintele cu carne de vânat.

Aburii apetisanți care se înălțau din hornurile sobelor de cărămidă roșie din Jambonești se amestecau cu miresmele tari purtate de vânt din pragul negustorilor de brânzeturi din Untișoara, așa că, și la șaizeci și cinci de kilometri distanță, era cu neputință să nu-ți lase gura apă când inspireai aerul înmiresmat.

La câteva ceasuri de mers, la nord de Untișoara și Jambonești, dădeai peste pogoane întregi de vii cu struguri cât ouăle de mari, toți dați în pârg, dulci ca mierea și zemoși. Călătorind mai departe până către seară, ajungeai la orașul de granit numit Ieroboam, cunoscut pentru vinurile lui. Se spunea că te puteai chercheli de la aerul din Ieroboam doar umblând pe străzile orașului. Cele mai bune vinuri se vindeau pentru mii și mii de galbeni, iar negustorii de vinuri din Ieroboam erau printre cei mai avuți oameni din regat.

Dar ceva mai la nord de Ieroboam se petrecea un lucru curios. Era ca și când tărâmul misterios de bogat al Cornucopiei s-ar fi epuizat producând cea mai grasă iarbă, cele

mai bune fructe și cele mai frumoase grâne din lume. În capătul cel mai de miazănoapte al regatului se întindea un loc cunoscut sub numele Mocirlova, în care nu creștea nimic altceva decât niște ciuperci fără gust, ațoase și niște ierburi anemice, uscate, din care abia se puteau sătura câteva oi jigărite.

Mocirlovenii, care se ocupau cu creșterea oilor, nu arătau nici pe departe așa de îngrijiți, bine legați și dichisiți precum cetățenii din Ieroboam, Jambonești, Untișoara sau Ecleria. Erau piperniciți și jerpeliți. Pe oile lor prost hrănite nu căpătau niciodată cine știe ce preț, nici în Cornucopia, nici aiurea, așa că foarte puțini oameni din Mocirlova ajungeau să guste vreodată din vinurile, brânzeturile, cărnurile sau produsele de patiserie din restul Cornucopiei. Cea mai răspândită mâncare în Mocirlova era o zeamă grasă, făcută din carnea oilor prea bătrâne ca să poată fi vândute.

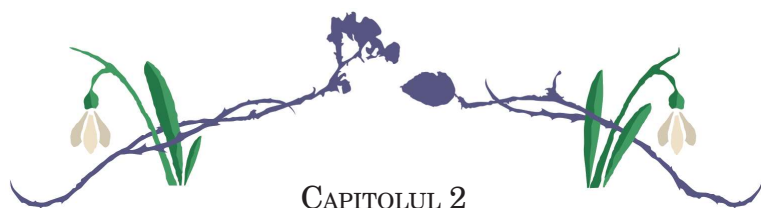
Celor din restul Cornucopiei, mocirlovenii le păreau niște ciudați – posaci, jegoși și arțăgoși. Aveau voci aspre, iar ceilalți cornucopieni adesea îi îngânau, făcând ca niște oi răgușite. Născocseau bancuri pe seama felului în care se purtau și a simplității lor. Din punctul de vedere al restului Cornucopiei, singurul lucru notabil care apăruse vreodată în Mocirlova era legenda Ickabogului.

*Cornucopia era faimoasă până mult
dincolo de hotare pentru bucatele ei.*

Desen de Răzvan Popa, 7 ani, Bacău

CAPITOLUL 2

Ickabogul

Legenda Ickabogului era transmisă din gură în gură de locuitorii din Mocirlova de generații și ajunsese până în Ecleria. Mai nou toată lumea cunoștea povestea. Firește, cum se întâmplă cu toate legendele, fiecare povestitor o mai schimba puțin. În orice caz, în toate variantele era vorba despre un monstru care locuia în capătul cel mai de miază-noapte al țării, într-o zonă întinsă acoperită de o mlaștină întunecată, adesea învăluită în neguri, prea primejdioasă ca vreo ființă omenească să se aventureze acolo. Se zicea că monstrul mănâncă oi și copii. Câteodată răpea chiar și bărbați sau femei în toată firea care se apropiau prea mult de mlaștină noaptea.

Obiceiurile și înfățișarea Ickabogului erau diferite în funcție de cine îl descria. Unii îl înfățișau ca pe un șarpe, alții drept un dragon sau un lup. Unii ziceau că rage, alții că sâsâie, iar alții ziceau că umblă fără să scoată niciun sunet, așa cum coboară negurile pe deasupra mlaștinii, luându-te pe nepregătite.

Ickabogul, ziceau ei, avea puteri nemaipomenite. Putea imita o voce omenească, ademenind călătorii în ghearele sale. Dacă încercai să-l ucizi, ca prin farmec se vindeca ori se rupea în doi Ickabogi. Putea zbura, arunca flăcări și

împroșca cu venin. Puterile Ickabogului erau pe măsura imaginației povestitorului.

— Băgați de seamă să nu ieșiți din grădină cât timp sunt eu la lucru, le spuneau părinții din întregul regat copiilor lor. Altfel vă înhață Ickabogul și vă înfulecă!

Și în toată țara băieții și fetițele se jucau de-a lupta cu Ickabogul, încercau să se sperie unul pe altul cu povestea Ickabogului, ba chiar, dacă povestea devenea prea convingătoare, aveau noaptea coșmaruri cu Ickabogul.

Un astfel de băiețel era și Bert Bucur. Într-o seară, când ai lui au invitat la cină familia Huluban, domnul Huluban i-a distrat spunându-le, pretindea el, ultimele noutăți despre Ickabog. În noaptea aceea, Bert, care avea cinci ani, s-a trezit din somn plângând, înspăimântat, căci visase enormii ochi albi, lucioși ai monstrului privindu-l dintr-o mlaștină cețoasă, în care copilul se scufunda încet.

— Haide, gata acum, șopti mama lui, după ce intrase încetișor în camera lui cu o lumânare în mână, iar acum îl legăna în poală. Nu există niciun Ickabog, Bertie. Este numai o poveste fără noimă.

— D-dar domnul Huluban a zis că au di-dispărut niște oi! spuse Bert, sughițând.

— Așa o fi, răspunse doamna Bucur, dar nu pentru că le-a răpit vreun monstru. Oile sunt niște animale cam proaste. Umblă aiurea și se pierd prin mlaștină.

— D-dar domnul Huluban a zis că au dispărut și o-oamenii!

— Numai cei îndeajuns de prostănaci să umble noaptea prin mlaștină, răspunse doamna Bucur. Gata acum, Bertie, nu există niciun monstru.

— Dar domnul D-Huluban a zis că o-oamenii aud voci pe afară, iar d-dimineța văd că le-au dispărut găinile.

Doamna Bucur nu reuși să se abțină să nu râdă.

— Vocile pe care le aud sunt ale unor hoți ca toți hoții, Bertie. Acolo sus, în Mocirlova, oamenii fură tot timpul unii de la alții. Și le este mai la îndemână să pună vina pe Ickabog decât să recunoască că îi fură vecinii lor.

— Fură? bolborosi Bert, ridicându-se în capul oaselor în poala mamei lui și privind-o foarte solemn. Dar e foarte urât să furi, nu, mami?

— Da, este chiar foarte urât, răspunse doamna Bucur, luându-l în brațe pe Bert, așezându-l ușurel înapoi în patul lui, la căldurică, și învelindu-l frumos. Dar noi avem noroc că nu locuim lângă nelegiuiții ăia de mocirloveni.

Și femeia își luă lumânarea și porni fără zgomot înapoi spre dormitor.

— Noapte bună, îi șopti ea din prag.

În mod normal ar fi adăugat „Vezi să nu te pape Ickabogul“, așa cum le ziceau toți părinții din Cornucopia copiilor lor atunci când îi puneau la culcare, dar de data asta îi spusese doar „Somn ușor!“

Bert adormi din nou și nu mai văzu în somn niciun monstru.

Se întâmplă că domnul Huluban și doamna Bucur erau buni prieteni. Fuseseră colegi de clasă la școală și se știau de când lumea și pământul. Aflând domnul Huluban că din cauza lui visase Bert urât, se simți vinovat. Și, cum era cel mai priceput tâmplar din toată Ecleria, hotărî să-i cioplească băiețelului un Ickabog cu niște picioare mari, cu gheare, care zâmbea larg, cu toți dinții. Și aceea deveni jucăria preferată a lui Bert.

Dacă cineva le-ar fi spus lui Bert, părinților lui, ori chiar familiei Huluban, care locuia în apropiere, sau oricui altcuiva din Cornucopia că niște necazuri cumplite aveau să

J.K. ROWLING

năpădească regatul, toate pricinuite de mitul Ickabogului, ar fi izbucnit în râs cu toții. Doar trăiau în cel mai fericit regat din lume. Ce rău le putea face Ickabogul?

*Obiceiurile și înfățișarea Ickabogului erau diferite
în funcție de cine îl descria.*

Desen de Monica-Ruxandra Micu, 8 ani, Reghin

CAPITOLUL 3

Moartea unei croitorese

Și familia Bucur, și familia Huluban locuiau într-un loc care se numea Orașul-din-oraș. Acesta era un cartier al Ecleriei în care toți locuitorii care munceau pentru regele Fred primeau câte o locuință. Grădinarii, bucătarii, croitorii, pajii, cusătoresele, meșterii pietrari, rândașii, tâmplarii, lacheii și servitoarele, toți locuiau în niște căsuțe curățele chiar în marginea domeniului palatului.

Orașul-din-oraș era despărțit de restul Ecleriei printr-un zid înalt, alb. În timpul zilei porțile din acest zid stăteau deschise, pentru ca locuitorii să-și poată vizita prietenii și familiile din restul Ecleriei și ca să meargă la piață. Dar noaptea porțile masive se închideau și peste noapte toți locuitorii Orașului-din-oraș, la fel ca regele, erau apărați de Garda Regală.

Maiorul Bucur, tatăl lui Bert, era șeful Gărzii Regale. Era un bărbat arătos, voios, care călărea un cal sur, de culoarea oțelului, și de obicei îi însoțea pe regele Fred, pe Lord Stupitu și pe Lord Clapon în timpul partidelor de vânatoare, ceea ce se întâmpla de regulă de cinci ori pe săptămână. Regele ținea la maiorul Bucur, dar ținea și la mama lui Bert, căci Bertha Bucur era cofetăreasa personală a regelui, o onoare deosebită în acel oraș cu atâția cofetari de clasă mondială. Cum Bertha avea obiceiul de aducea acasă prăjiturile sofisticate care nu îi ieșiseră absolut perfect,

Bert era un băiețel durduliu, iar câteodată, cu regret o spun, ceilalți copii îl strigau „Grăsanul“, de îl făceau să plângă.

Cea mai bună prietenă a lui Bert era Margareta Huluban. Cei doi copii se născuseră la câteva zile distanță unul de celălalt și se purtau mai degrabă ca doi frați, decât ca doi tovarăși de joacă. Margareta îl apăra pe Bert împotriva celor care se luau de el. Era slăbuțică, dar iute și mereu gata să lupte cu oricine îi ziceau lui Bert „Grăsanul“.

Tatăl Margaretei, Dan Huluban, era tâmplarul regelui; el repara și înlocuia roțile și osiile caleștilor regale. Și, cum și sculpta frumos, făcea și piese mai mici de mobilier pentru palat.

Mama Margaretei, Dora Huluban, era croitoreasa-șefă de la palat – tot o slujbă de mare cinste, căci regelui Fred îi plăceau hainele, așa că dădea de lucru la o mulțime de cusători, care trebuiau să-i facă în fiecare lună costume noi.

Dar tocmai iubirea regelui pentru găтели fu cea care duse la un incident nefericit pe care cronicile Cornucopiei aveau să-l identifice drept începutul tuturor necazurilor ce aveau să năpădească micul, dar fericitul regat. La momentul în care se petrecu, doar câteva persoane din interiorul Orașului-din-oraș știură despre el, cu toate că în ochii unora, incidentul acesta fu o tragedie îngrozitoare.

Se întâmplă așa:

Regele Pluritaniei veni la Fred într-o vizită oficială (încă spera, pesemne, să-și poată da una dintre fete la schimb contra unor provizii de Guri de Rai pentru tot restul vieții), iar Fred hotărâse că avea nevoie neapărat, cu acest prilej, de un rând de haine noi-nouțe, mov-plămâinii, acoperite cu o dantelă argintie, cu nasturi de ametist și blăniță gri la manșete.

Acuma, regele Fred auzise că șefa peste croitorese nu se simțea prea bine, dar nu acordase faptului cine știe ce atenție. Nu avea încredere în nimeni altcineva ca să-i coase dantela argintie cum se cade decât în mama Margaretei, așa că dădu poruncă să nu îi fie dată treaba aceasta nimănui altcuiva. Ca urmare, mama Margaretei nu dormi trei nopți la rând, silindu-se să termine costumul mov la timp pentru vizita regelui Pluritaniei, iar în zorii celei de-a patra zile, asistenta ei o găsi prăbușită la pământ, moartă, în mână cu ultimul nasture de ametist.

Mai-marele peste sfetnici veni să-i aducă regelui vestea când acesta tocmai își lua micul dejun. Marele sfetnic era un bătrân înțelept, pe nume Heringos, care avea o barbă argintie ce îi atârna aproape până la genunchi. După ce îi spuse regelui că biata croitoreasă a murit, adăugă:

— Dar sunt încredințat că una dintre celelalte doamne va putea să-i monteze Maiestății Voastre și ultimul nasture.

Ceva în privirea lui Heringos nu îi fu pe plac regelui Fred. Îi dădu o stare de neliniște undeva, în capul pieptului.

Puțin mai târziu, în timp ce servitorii îl ajutau să-și îmbrace noul costum mov-plămâniu, Fred încercă să scape de sentimentul de vinovăție discutând problema cu lorzii Stupitu și Clapon.

— Vreau să zic, spuse Fred – servitorii trăgând cu greu pe el pantalonii mulați din satin –, să fi știut că era bolnavă rău, firește că așa fi cerut să-mi coase altcineva costumul.

— Maiestatea Voastră este atât de cumsecade! spuse Stupitu, studiindu-și tenul pământiu în oglinda de deasupra șemineului. Nici că s-a mai născut vreodată un monarh atât de blând.

— Femeia trebuia să deschidă gura dacă nu se simțea bine, mârâi Clapon, care ședea pe o băncuță tapisată, în dreptul ferestrei. Dacă nu era în stare să muncească, să fi

zis așa. Dacă judecăm drept, asta-i lipsă de loialitate față de rege. Ori măcar față de îmbrăcămintea domniei voastre.

— Are dreptate Clapon, spuse Stupitu, întorcându-se dinspre oglindă. Nimeni nu s-ar putea purta mai frumos cu servitorii decât dumneavoastră, sire.

— Chiar mă port frumos cu ei, nu? întrebă regele Fred neliniștit, trăgându-și burta, în vreme ce servitorii îi încheiau nasturii din ametist. Și la urma urmei, băieți, astăzi trebuie să arăt cât se poate de bine, nu? Știți cât de fercheș e întotdeauna regele Pluritaniei!

— Ar fi o rușine națională dacă nu ați fi măcar la fel de dichisit pe cât e regele Pluritaniei, zise Stupitu.

— Scoateți-vă din minte întâmplarea asta nefericită, sire, spuse Clapon. O croitoreasă neloială nu este un motiv de-a vă strica o zi frumoasă.

Dar, cu toate sfaturile celor doi lorzi, în sinea sa regele Fred nu-și găsea liniștea. Poate că doar își închipuia el, dar i se păru că domnița Eslanda arăta peste măsură de gravă în ziua aceea. Și zâmbetele servitorilor păreau mai reci, iar reverențele doamnelor de la curte i se părură ceva mai puțin adânci. În seara aceea, în vreme ce curtenii benchețuiau împreună cu regele Pluritaniei, lui Fred îi tot fugea mintea la croitoreasă, cum zăcea ea pe jos moartă, strângând în mână ultimul nasture de ametist.

În seara aceea înainte de a merge Fred la culcare, Heringos bătu la ușa iatacului lui. După ce făcu o plecăciune adâncă, marele sfetnic îl întrebă pe rege dacă dorea să trimită flori la înmormântarea doamnei Huluban.

— Aa... a, da! zise Fred, tresărind. Da, trimite o coroană mare, știi tu, pe care să scrie cât de rău îmi pare, și așa mai departe. Poți să te ocupi dumneata de asta, nu-i așa, Heringos?

— Desigur, sire, răspunse marele sfetnic. Și, dacă îmi este îngăduit să întreb, plănuiți cumva să faceți o vizită familiei croitoresei? Știți, locuiește foarte aproape de porțile palatului.

— Să le fac o vizită? întrebă regele, gânditor. Of, nu, Heringos, nu cred că am să fac asta. Adică nici nu cred că se așteaptă la așa ceva.

Heringos și regele se priviră unul pe altul câteva secunde, apoi marele sfetnic făcu o plecăciune și ieși din iatac.

Cum regele Fred era învățat ca toată lumea să-i spună ce om excepțional era, figura încruntată a marelui sfetnic înainte de a ieși nu îi fu deloc pe plac. Începu să-i fie mai degrabă ciudă decât rușine.

— Ce mai păcat! își spuse în sinea lui, întorcându-se cu spatele la oglinda în care până atunci își pieptănase mustața, pregătindu-se pentru culcare. Până la urmă totuși eu sunt regele, iar ea era doar o croitoreasă. Dacă aș fi murit *eu*, nu m-aș fi așteptat ca *ea* să...

Dar în secunda aceea își dădu seama că dacă el ar fi murit, s-ar fi așteptat de fapt ca toți locuitorii Cornucopiei să se oprească din treburile lor, să se îmbrace în negru și să-l jelească o săptămână, așa cum făcuseră la moartea tatălui său, Richard cel Drept.

— În sfârșit! zise el pierzându-și răbdarea, vorbind cu propria imagine reflectată în oglindă. Viața merge înainte.

Își puse pe cap scufia de mătase, se cocoță în patul cu baldachin, suflă în lumânare și adormi.

